

[Justitsministeren.]

Flere af ordførerne har været inde på spørgsmålet om, hvad vi gør ved de 15-17-årige, efter at socialstyrelsen har sagt, at dem kan de ikke tage sig af, det magter de ikke. Vi ved jo, at de er uegnede — og det synspunkt er jeg enig i — til anbringelse i almindelige fængsler. Jeg er meget glad for, at der her er kommet bemærkninger om, at det må være socialstyrelsens pligt at tage sig af de unge på 15-17-18 år. Det er ikke en pligt, som socialstyrelsen kan afvise, og jeg vil gerne understrege, at sådan bør det være. Men skulle socialstyrelsen nægte det, og skulle det ikke være muligt at overtale den dertil, må det vel være — anderledes kan det vel ikke være — Dansk Forsorgsselskabs opgave at tage sig af de mennesker, det drejer sig om. I værste fald må de altså anbringes i særlige anstalter og helst ikke sammen med ældre indsatte, for det tror jeg ikke er en gavnlig foranstaltning — og ikke egnet til at bringe dem tilbage til en fornuftigere tilværelse.

Hr. Hans Toft pegede med rette på, at de tidsubestemte straffe, som vi indførte med straffeloven af 1930, ikke har opfyldt de forventninger, man dengang nærrede til dem.

Fru Nathalie Lind var inde på de tidsubestemte straffe i forbindelse især med den form, vi kalder ungdomsfængsel, og satte et spørgsmålstejn ved, om det nu også var helt rigtigt totalt at afskaffe dette. Fru Nathalie Lind pegede med rette på, at der er uenighed i straffelovrådet om, hvorvidt denne form for tidsubestemt straf helt skal afskaffes. Jeg synes, det er noget, som er overvejelser værd, men det er nu min klare opfattelse, at vi bør finde en anden form. For selve det, at den er tidsubestemt, har efter vores opfattelse i justitsministeriet den kedelige effekt, at det er til skade for de pågældende, at de med andre ord er mindre egnede til at føres over i en lovlydig tilværelse efter tidsubestemt straf, end de var før. Vi har ikke de allerbedste erfaringer med hensyn til recidiv fra den kategori af fanger.

Hr. Hans Toft spurgte, om ikke retsudvalget burde have mulighed for at gøre besigtigelser på de anstalter, hvor de tidsubestemte straffe hidtil har været afsonet, specielt også ungdomsfængsler. Det vil jeg da gerne medvirke til, men jeg må måske have

lov til at pege på, også i forbindelse med klagerne over, at det ikke er muligt at få dette arbejde gjort færdigt inden 1. april — hvad jeg altså er enig i — at det er vigtigere at gøre alt det arbejdsstof, som jeg har dynget på retsudvalgets bord, færdigt. Når det er færdigt, tror jeg, tiden er inde til at se på fængslerne.

Nu kan man selvfølgelig indvende, at det var mere logisk at se på dem, før vi gjorde dette lovforslag færdigt. Men vi kunne jo eventuelt, når resten af det store arbejde, som ligger foran retsudvalget, nærmer sig sin afslutning, med undtagelse af dette forslag, tage på rundtur, og jeg vil meget gerne være vært for retsudvalget ved en sådan rejse, som jeg tror kan være til stor nytte for den videre behandling af forslaget.

Fru Nathalie Lind stillede det spørgsmål, hvilke tanker vi har gjort os med hensyn til de særlige pensionater for alkoholmisbrugere. Vi ved, at sådanne findes, men de sorterer jo under indenrigsministeriet, og jeg vil anse det for rimeligt, om man med indenrigsministeren eller indenrigsministeriet drøfter mulighederne for at gøre disse pensionater egnede til også i højere grad, end det nu er tilfældet, at modtage kriminelle alkoholmisbrugere.

Fru Nathalie Lind rejste også spørgsmålet om politiets stilling over for dem, der har udgangstilladelse. Jeg kan ikke sige andet, end at det vel ikke er muligt at etablere et system med udgang, uden at der er risiko for, at de indsatte under udgangen begår kriminelle handlinger. Det er vel noget, som politiet må tage som en forøgelse af de i forvejen store byrder, politiet har. Til gengæld må vi så dels forøge politistyrken i det omfang, som det nu bevillingsmæssigt er muligt, dels aflaste den for byrder, som lige så godt kan bæres af andre end politiet.

Nu kommer jeg til hr. Valbak. Hr. Valbak og jeg har før drøftet kriminalpolitik, og som tidligere kan jeg ved denne lejlighed konstatere, at der er ingen væsentlig uoverensstemmelse mellem hr. Valbaks og mit syn på den kriminalpolitik, vi bør føre. Han ytrede nogen tvivl om, hvorvidt vi skal bevare livsvarigt fængsel, som jo i realiteten er tidsubestemt. Men jeg synes, hr. Valbak overså, ligesom også fru Ruth Olsen, at vi jo i § 72 har en bestemmelse, hvorefter spørgsmålet om afbrydelse af den tidsubestemte